

STAČÍ VYKROČIŤ

JEDNODUCHÉ KROKY,
AKO ĽUDOM UKÁZAŤ CESTU K VIERE

BILL HYBELS

BILL HYBELS

STAČÍ VYKROČIŤ

• • • • •

Jednoduché kroky,
ako ľuďom ukázať cestu k viere

Americký originál
Just Walk
Across the Room:

©2006 by Bill Hybels

Vydavateľ:

Originally published by Zondervan,
Grand Rapids, Michigan, 49530,
United States of America
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2014 KUMRAN, s. r. o.
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Eva Bubnášová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Foto na obálke:

Igor Stevanovic, Shutterstock

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89487-53-0

*Bande zo South Havenu.
Životodarný duch každého z vás dal mojej duši viac,
než si vôbec dokážete predstaviť.*

Citáty zo Svätého písma:

Sväté písmo Starého i Nového zákona.

Trnava: Spolok svätého Vojtecha, 2007.

Obsah

Podakovania | 7

Úvod | 9

Časť I: Najväčší dar na svete

- 1. Dokonalá cesta priestorom | 19
- 2. Ako byť vytrvalým evanjelizátorom | 39

Časť II: Život v 3D

- 3. Prvá dimenzia: Rozvíjajte priateľstvá | 67
- 4. Druhá dimenzia: Spoznávajte príbehy druhých | 91
- 5. Tretia dimenzia: Podnikajte ďalšie kroky | 111

Časť III: Sila príbehu

- 6. Váš život pred Kristom a po Kristovi | 137
- 7. Dobrá správa z neba | 159
- 8. Učte sa od Majstra | 181

Časť IV: Žiť väčšiu víziu

- 9. Čo tak loviť veľké ryby? | 205
- 10. Matúšova najhlbšia túžba | 229
- 11. Otvorené dvere | 244

Poznámky | 267

O autorovi | 268

Podakovania

Bez pomoci skvelého tímu som nikdy nič významné neuskutočnil. Táto kniha nie je výnimkou. Od samého začiatku mi s vypracovaním a úpravou rukopisu pomáhala Ashley Wiersmová. Okrem toho mala na starosti aj sprievodné aktivity: tvorbu námetov pre skupinky a natáčanie videa. Jej schopnosti a nadšenie pre túto knihu mi boli veľkou inšpiráciou. Garry Poole sa veľkodušne podelil o svoje zistenia zo „života v 3D“, keďže ako vôbec jeden z prvých ľudí začal vo Willow Creeku novým spôsobom hovoriť o susedskej evanjelizácii. Nadšenie z práce na knihe neustále dávali najavo aj Scott Bolinder a tím vydavateľstva Zondervan. Nakazili ním každého, kto sa ocitol nablízku. Desiatky priateľov mi dovolili odhaliť v tejto knihe ich životy a príbehy. Na ich veľkorysosť tak skoro nezabudnem.

Úvod

Keď som pred dvomi rokmi v lete vyrazil z wisconsinského pobrežia na plavbu po Michiganskom jazere, postretla ma šťastná zhoda náhod. Plavil som sa sám, v srdci som chválil Boha, mal som nejaký čas len pre seba. Zatiahol som do miniatúrneho prístavu, uviazal loď a pred oddychovým večerom ešte trochu upratoval. Prezeral som si lodné mapy, aby som sa rozhodol, kam sa poplavím nasledujúci deň, keď som si uvedomil, že sa nachádzam len šesťnásť kilometrov od tábora, v ktorom som ako tínedžer pozval Ježiša Krista do svojho života.

Za tie roky som ten prístav navštívil niekoľkokrát, ale z akéhosi nadprirodzeného dôvodu som práve teraz pocítil nutkanie vyjsť na kopec, kde som po prvý raz stretol Krista. Čím viac som o tom premýšľal, tým viac ma tá myšlienka opantávala. Rozhodol som sa teda niekde si zohnať odvoz. Našiel som telefónnu búdku a zavolať do jedinej taxislužby v meste. Bol som si istý, že pre nich tridsaťkilometrová jazda tam a naspäť nebude problém.

Dispečerka na druhej strane telefónu však neustúpila. „Je to príliš ďaleko,“ povedala mi ospravedlňujúco. „Podobné služby jednoducho neposkytujeme.“ Naťahoval som sa s ňou, dokonca som ponúkol vyššiu sumu, ale minúty ubiehali a mne začínalo byť

jasné, že k ceste spomienkami – pre mňa takej dôležitej – som sa neposunul ani o krok bližšie.

„Nepoznáte niekoho, kto by ma tam bol ochotný odviezť? *Hocikoho*,“ prosebne som sa opýtal.

Vtom mi s novou dávkou optimizmu odpovedala kladne. Vraj vie o jednom chlapíkovi, ktorému sa práve nie veľmi darí a za peniaze urobí *čokoľvek*. (To mal byť môj prvý záchytný bod.) A že ak to s ním chcem skúsiť, môže mi pohľadať telefónne číslo.

Riskovať s rozumom mi nikdy nebolo proti srsti, takže o dvadsaťpäť minút neskôr zahol na parkovisko prístavu totálne rozbitý Ford Explorer. Jeho majiteľ vyzeral rovnako ošumelo – čo nebolo prekvapujúce, keď uvážim, že môj telefonát o štvrtej poobede ho vytrhol z tvrdého spánku. Keby som bol na stávky, stavil by som sa, že viac svalov má potetovaných než nepotetovaných. Čaro mojej misie však nemohlo zatieniť nič.

Vliezol som dnu a vyrazili sme. Všimol som si, že všetko v aute, čo malo pevne držať, sa hýbalo, hrkotalo alebo triaslo, až hrozilo, že to v akejkolvek chvíli môže odpadnúť. Veci, ktoré sa hýbať mali, sa však, paradoxne, nehýbali – napríklad okno spolujazdca. Chlapík bol inak celkom milý a úprimne povedané, bol som rád, že som konečne na ceste.

Kontrolka ukazovala prázdnu nádrž, takže som navrhol, aby sme zastali, že mu kúpim benzín. Neveriacky sa ma opýtal: „Fakt? No... To nemôžete.“

„Ale no tak,“ naliehal som. „Tým, že ma veziete, mi naozaj veľmi pomáhate a rád by som sa vám za tú láskavosť odvdčil.“ Zabočili sme na benzínku a on vyskočil von, aby natankoval.

„Dve babky. Tolko bude môj vklad,“ povedal, akoby si pýtal dovoľenie.

„Ale no tak, len sa odviažte!“ zakričal som za ním. „Natankujte za desať!“

Zavtipkoval, že za tých šesť mesiacov, čo auto vlastní, nemal plnú nádrž ani raz. Dohodli sme sa, že ju naplní po okraj.

Keď sme vyšli späť na cestu, na tvári mu žiaril obrovský úšklábok. „S plnou nádržou sa tá mašina správa celkom inak!“

„Len ju udrzte na ceste, priateľu,“ zasmial som sa.

O niekoľko minút neskôr sme zastali pred vstupom do tábora. Opýtal sa ma, čo má robiť za ten čas, kým si vybavím svoje veci. Videl som na ňom, že celkom nechápe, prečo som si najal čudáka, aby ma viezol celú tú diaľku do opusteného tábora.

„Musím na niekoľko minút vybehnúť tam hore a niečo si vybaviť,“ vysvetľoval som mu. Môžete ma zatiaľ počkať v aute. Potrvá mi to asi len pätnásť minút a potom sa vrátíme naspäť.“ Muselo to znieť dosť rozumne, lebo ako som otváral dvere a vystupoval, len rýchlo prikývol.

Hneď ako som sa nohami dotkol zeme, rozbehol som sa a vzdaloval sa od dodávky. Tých necelých tristo metrov som skrojil rýchlo, takže som sa dostal presne na miesto, na ktorom som po prvý raz zakúsil Božiu milosť. Spomalil som, blížil som sa k malému areálu na kopci, slnko mi páliło do tváre a všetko sa mi zrazu vynorilo pred očami. Toto bolo to miesto!

Vo veku sedemnášť rokov som už mal v živote čo-to za sebou. Vedel som dosť na to, aby som si uvedomil, že hromadenie hračiek, zúfalá túžba po uznaní a nepretržitá snaha o dosiahnutie úspechu nie sú tým pravým orechovým. Môj duchovný zážitok v tú noc v tábore nevyvolalo doručenie strhujúceho posolstva ani polozenie troch hlbokých otázok. Stretol som Krista tak, že raz večer cestou z jedálne naspäť do chatky ma zrazu prenikol verš z Písma, ktorý som sa naučil naspamäť ešte v detstve: „Spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva.“

Spasil *nás*. On... spasil... nás.

Tie slová som predtým čítal mnohokrát, no v ten večer tesne po deviatej ma oslovili novým spôsobom. Naozaj by mohla byť pravda, že Bohu na mne tak veľmi záleží, že by podnikol kroky na moju záchranu? Aj na *moju*?

Po prvý raz vo svojom krátkom živote som priamo čelil svojej najväčšej pochybnosti:

Nie je možné, aby som pre Boha znamenal tolko, že by mi dal spásu ako dar – a zadarmo. Do tej chvíle sa všetko v mojom živote dalo zhrnúť štyrmi slovami: „Musíš si to zaslúžiť.“ Otec vo mne budoval hrôzostrašnú pracovnú morálku a dennodenne upevňoval mantru o zásluhách. „Každý zarobený cent si musíš zaslúžiť,“ hovorieval. „Miesto v prvej formácii basketbalového tímu si musíš zaslúžiť. Dobré známky si musíš zaslúžiť. Všetko si musíš zaslúžiť. Bez práce nie sú koláče!“

Pamätám si, ako mi napadlo, že *celý svoj život som sa snažil na Boha zapôsobiť. Zo všetkých síl som sa pokúšal s hrdosťou mu predstaviť svoje dobré skutky – svoju spravodlivosť, svoju tvrdú prácu, svoje snaženie.* Po celý ten čas som však pochyboval – bude to vôbec niekedy stačiť? Vlastne som rozmýšľal, či vôbec niekedy naplním Božie kritériá a stanem sa pre neho prijateľným.

V ten večer vo východnom Wisconsine mi dal Duch Svätý všetku potrebnú rozvahu, aby som pochopil Títov list 3, 5 a naozaj stretol Ježiša Krista. Pamätám sa, ako som Bohu dokorán otvoril dvere svojho srdca a v rovnakej chvíli pocítil niečo ako ohromný nápor jeho milosti. Nepoznám vašu cestu viery, no ja som dôsledky svojej spásy *fyzicky* pocítil.

Okamžite som sa rozbehol do chatky za kamarátmi, povznesený novým zistením a vyzbrojený množstvom otázok typu: „Chalani, vedeli ste, že...?“ Otázkami o milosti, ktorá ma práve zasiahla. Keďže mne sa v hlave rozsvietilo, bol som si istý, že moji priatelia naďalej tápajú v tme.

„Jasné, Bill, to všetko vieme,“ uisťovali ma. „Zalez do postele!“

V tom tmavom nehybnom tichu malej preplnenej chatky som si uvedomil, že *až dosiaľ som tomu poriadne nerozumel*. A od tej noci až do dnešného dňa som nad mocou Božej milosti vlastne neprestal žasnúť.

Zatiaľ čo môj nie až taký profesionálny šofér čakal v dodávke, ja som ešte niekoľko minút stál na mieste a ďakoval Bohu za to, že si ma našiel. Ďakoval som mu, že mi v tom konkrétnom okamihu mojej cesty vtlačil do srdca ten mimoriadny verš a radikálne zmenil os, okolo ktorej sa krútil môj život. Ďakoval som mu, že ma vytrhol zo sveta biznisu a priviedol k práci pre Cirkev, že mi požehnal veriacu manželku a dve úžasné deti – dnes už dospelých ľudí, ktorí s láskou slúžia Bohu a jeho Cirkvi.

A ako by to všetko nestačilo, obklopil ma skvelými priateľmi a obdaroval životnými výzvami a zaujímavými víziami.

Aká to milosť!

Zoznam vecí, za ktoré som bol vďačný, akoby nemal konca a myseľ mi prekypovala Božími darmi, ktoré som od neho tej noci v tábore dostal. Ako som stál hore na kopci, sklopil som zrak, utrel si slzy a myslel na to, že *všetko sa začalo presne na tomto mieste. Ďakujem ti, Otče! Ďakujem...*

Vtom mi napadlo, či môj odvoz už náhodou neodišiel, a tak som sa pozbieral a rozbehol späť na parkovisko. Ešte nikdy sa mi pri pohľade na ošarpané auto tak neuľavilo.

Vyliezol som naspäť do starého exploraera, môj šofér šliapol na plyn a vydali sme sa na spiatočnú cestu do prístavu.

Neubehli ani dve minúty, keď sa na mňa pozrel: „Načo *to* celé bolo?“

Civil na cestu pred nami a ja som hľadel na neho: „To, že som stál hore na tom kopci?“

„Na môj vkus to bolo trochu divné,“ povedal. „Myslel som si, že sa tu s niekým alebo niečím máte stretnúť. No toto všetko ste absolvovali len preto, aby ste si osamote postáli na kopci. Aký to malo význam?“

„Naozaj to chcete vedieť?“ opýtal som sa. Keď prikývol, povedal som mu, že som sa chcel po rokoch znovu postaviť presne na miesto, kde som sa stretol s Bohom.

„Jasné,“ maskoval svoj cynizmus. „A ako presne sa dá stretnúť s Bohom?“ položil ďalšiu otázku.

Začal som mu rozprávať, ako som na tom kopci prežil najsilnejší zážitok v celom svojom živote. Ako som v detstve počúval o Bohu a o Cirkvi, no celé roky som pracoval na zdokonaľovaní samého seba. Dúfal som, že sa stanem dostatočne spravodlivým človekom, aby som si vyslúžil Božiu náklonnosť. „Na tom kopci sa moje zmýšľanie od základu zmenilo – tam som si uvedomil, že ničím z toho, o čo sa snažím, si vzťah k Bohu nevybudujem.“

Na niekoľko sekúnd ostali moje slová visieť vo vzduchu. Čakal som na nejakú reakciu, ktorou by mi dal najavo, aby som pokračoval. Zrazu prehovoril. „Aha... a čím potom, dočerta?!“

Jeho otvorenosť ma potešila, takže som dodal, že v mojom prípade postačil na všetko jeden verš z Písma. „Bol to verš z Listu Títovi – aby som bol presný, kapitola 3, verš 5. Píše sa v ňom, že Kristus nás spasil, nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva.“

Nastala ďalšia odmlka. Potom sa s náznakom rozpakov spýtal: „Pecka, nie?“ Bolo to skôr vyhlásenie než otázka.

Bol zvedavý, čo som urobil ďalej. Rozpovedal som mu o svojej ceste – ako som postupne otváral svoju vôľu a srdce Kristovi, ako som ho prosil o odpustenie hriechov, ako som žiadal, aby môjmu životu udával smer veľký dar jeho milosti, a nie moje vlastné snaženie.

Keď som dohovoril, nemohol som si pomôcť – stále som rozmýšľal nad tým, kde sa asi v otázke duchovna nachádza on.

Ticho, ktoré nasledovalo, prerušili až jeho úprimné slová: „Pozrite sa na mňa. Som nula. Som totálna nula. Myslíte, že by sa niečo podobné mohlo prihodiť aj mne?“

Toto je posvätná chvíľa, pomyslel som si a hľadal som odpoveď. „Tak po prvé: nie ste žiadna nula,“ uistoval som ho. „Ste hocičo iné, len nie nula. V Božích očiach ste taký dôležitý, že od okamihu narodenia sa vás snaží získať. Môžete mať s Bohom rovnaký vzťah, aký som niekedy pred dvadsiatkou nadobudol ja. Môžete ho nadviazať kedykoľvek a kdekoľvek. Ak prijmete dar jeho milosti, stanete sa novým človekom a do konca života vás bude viesť.“

Keď sme sa vrátili naspäť do prístavu, podal som mu celkom peknú kôpku peňazí a poďakoval mu za ochotu pomôcť. Na odchode z neho vyšlo: „Nikdy by som nebol povedal, že sa z dneška vyklúje niečo podobné. Ďakujem za všetko, čo ste mi povedali. Viete, jeden pastor teraz hneď vedľa môjho domu zakladá nový zbor. Už niekoľkokrát bol za mnou a vravel, že sa tam snažia hlásať posolstvo evanjelia novým spôsobom a že možno by sa mi to zapáčilo. Ten pastor vyzeral ako celkom fajn chlap, no bol som príliš tvrdohlavý a odmietol som tam chodiť. Tento víkend si to však možno pôjdem omrknúť.“

Keď som v skorých podvečerných hodinách vyliezol na loď, posadil som sa a rozmýšľal o uplynulých deväťdesiatich minútach. Myslel mi zamestnávalo množstvo otázok. *Čo to všetko malo znamenať, Bože? Prečo som cítil nutkanie navštíviť tábor práve dnes, a nie inokedy, hoci som v tomto prístave kotvil už toľko ráz? Prečo som sa nevzdával, ani keď mi v taxislužbe povedali nie? Prečo som súhlasil, že zavolám totálnemu čudákovi a opýtam sa ho, či ma neodtiahne na opačný koniec mesta? A prečo som vôbec liezol do hentakej dodávky?*

Moje úvahy sa skončili pri tejto myšlienke: *To by bolo niečo, keby som sa s tým mužom stretol na druhom svete!*

Či už bol tento zážitok o mojej vlastnej potrebe pripomenúť si mocnú skúsenosť obrátenia, alebo len a len o tom, aby som prešiel cez prístavné parkovisko a dal nádej človeku na dne – to neviem. Naučil som sa však jednu vec: že tie najúžasnejšie okamihy života vznikajú z jednoduchých skutkov konaných podľa tajomných Božích vnuknutí – malých postrčení, ktoré vždy smerujú k tomu, aby sa našlo, čo bolo stratené, a oslobodilo, čo bolo zotročené.

Dobrodružstvo spolupráce s Bohom so sebou prináša ten najväčší dar, aký človek ako ja či vy – nehodný (a často naivný) – môže dostať. Dar úžasnej Božej milosti.

ČASŤ I

Najväčší dar na svete

1. KAPITOLA

Dokonalá cesta priestorom

Desaťtisíc krokov.

Zhruba takú vzdialenosť prekonáte každý deň od východu slnka po jeho západ. Každý jeden deň. Za život je to spolu asi 185 000 kilometrov – alebo viac než štvornásobok obvodu našej veľkej modrej planéty.¹

Vezmite do úvahy tento fakt a položte si otázku: Využívam svoje kroky múdro?

Predpokladajme, že priemerná dĺžka väčšiny miestností je šesť metrov. Teda asi desať krokov. Otázka, na ktorú sa snažím nájsť odpoveď, znie takto: Čo ak tých desať krokov – len jedna tisícina vášho denného priemeru – reálne dokáže ovplyvniť večnosť?

Ak je to naozaj tak, možno zmeníte spôsob, akým chodíte.

Takéto úvahy sa vo mne vynorili pred mnohými mesiacmi po istom pracovnom obede v jednom z južných štátov USA. V plesovej sále hotela sa nás zišli stovky – boli sme ľuďmi rôznych národností a cítil som, že ma čaká zaujímavá skúsenosť. Keď sa môj stôl zaplnil hosťami, zistil som, že rozliční nie sme len z pohľadu rasy, ale aj veku, prostredia, povolania či vierovyznania.